

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25775-12-20 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

לפני: כבוד השופט רון גולדשטיין

התובע: ישראל ברדוגו

נגד

הנתבעים: 1. אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ
2. אייל פרץ

בשם התובע: עו"ד ארז אברמוביץ'
בשם הנתבעים: עו"ד עמית בן-גל

פסק דין

1. תביעה כספית לפי חוק זכות יוצרים, התשס"ח-2007 (להלן: **החוק** או **חוק זכות יוצרים**), על סך 80,000 ש"ח, בטענה כי הנתבעים הפרו את זכות היוצרים של התובע בצילום שיצר בעיר קינשאסה שבקונגו, בשנת 2006, המציג מחזור תפילה ושופר עתיק אשר על-פי הנטען "עבר בקהילה היהודית המקומית במשך דורות" – צילום אשר מכונה על-ידי התובע "**סליחות באפריקה**" (להלן: **הצילום** או: **היצירה**).

2. התובע הינו יוצר בתחום הצילום אשר זכה לטענתו בהכרה בינלאומית ובפרס מראש הממשלה על יצירותיו. לטענתו, הוא מחזיק במאגר תצלומים מן הגדולים מסוגו בישראל הכולל, בין היתר, תיעוד היסטורי של קהילות יהודיות ברחבי העולם אותן תיעד וחקר במשך עשרות שנים.

הנתבעת 1 (להלן: **הנתבעת**) הינה חברה קבלנית העוסקת בייזום ובניה של מבנים למגורים. הנתבע 2 (להלן: **הנתבע**) הוא בעל השליטה בנתבעת.

ביום 27.9.2020 – בערב יום הכיפורים, התשפ"א – פרסמה הנתבעת בעמוד המופעל על-ידה ברשת החברתית "פייסבוק" (להלן: **דף הפייסבוק**), את ההודעה הבאה: "**חברת אייל פרץ | דירה מבית טוב מאחלת לכל בית ישראל צום קל וגמר חתימה טובה**". מתחת להודעה צורף צילום של מחזור תפילה ושופר כשהם מונחים על שולחן. בצד הימני העליון של התמונה, ועל גביה, "הודבק" הלוגו של הנתבעת. התובע טוען כי התמונה שפורסמה על-ידי הנתבעת בדף הפייסבוק הינה היצירה שיצר, אשר מוקנית לו בה זכות יוצרים. לטענתו, פרסום היצירה ללא ידיעתו וללא אישורו (עד אשר נחשף לפרסום, בחודש נובמבר 2020), הינו בגדר פגיעה קשה בזכות הקניין ובאוטונומיה שלו. הפרסום אף גרם לו לטענתו לעוגמת נפש. עוד טוען התובע, כי הנתבעים הציגו את היצירה "באופן חתוך ומסולף", הסירו את שמו כיוצר וערכו "פרסום מסחרי זול ומרושל" אשר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25775-12-20 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

פגע בו וביצירה. במעשים אלה אף הפרו הנתבעים, לטענתו, את זכויותיו המוסריות ביצירה. עוד נטען כי מעשי הנתבעים פגעו במוניטין של התובע וביכולתו לייצר הכנסה נוספת. זאת, לבד מהפסד עלות הרכישה ושחיקת ערך היצירה הגלום בהפצה פיראטית שלה. בהקשר זה מדגיש התובע, כי מאחר והוראות הדין שבקונגו אסרו בשנת 2006 על צילום (מחשב למעשי ריגול) כי אז נדרש הוא להשקיע משאבים בקבלת רישיון ממשלתי לצורך יצירת הצילום, ואף לשאת בעלויות הכרוכות בשירותי אבטחה מטעם הממשל. לטענת התובע, לאחר שעלה בידו לאתר את הפרסום המפר, בחודש נובמבר 2020, פנה לנתבעים ודרש את הסרת היצירה, כמו גם הסדרת פיצוי על דרך הפשרה. אלא שלטענתו הנתבעים דחו את טענותיו ואף הותירו את הצילום בעמוד הפייסבוק. בהתחשב בכך הוגשה התביעה דנא. חשוב כבר עתה לציין, כי בכתב התביעה טען התובע כי הנתבעים פרסמו את היצירה לא רק בדף הפייסבוק אלא גם בדף העסקי של הנתבעת באתר "איזי" (easy.co.il) (להלן: **דף איזי**). בהקשר זה צירף התובע, בעמ' 9-10 לכתב התביעה, צילומי מסך מאתר איזי שבהם ניתן להבחין בצילום מושא כתב התביעה (אך ללא הכיתוב המופיע בדף הפייסבוק בדבר האיחולים לצום קל ולגמר חתימה טובה).

נוכח האמור, עותר התובע לפיצוי בגין הפרת זכות היוצרים בפרסום שבדף הפייסבוק, בסך 18,000 ש"ח ובאותו סכום ביחס לפרסום שבדף איזי. כמו כן עותר התובע לפיצוי בגין הפרת הזכויות המוסריות בפרסום שבדף הפייסבוק, בסך 18,000 ש"ח ולאותו סכום ביחס לפרסום שבדף איזי. עוד עותר התובע לפיצוי בגין עגמת נפש בסך 8,000 ש"ח. בסך הכל העמיד התובע תביעתו על סך של 80,000 ש"ח.

3. הנתבעים העלו שלל רב של טענות המצדיקות לשיטתם את דחיית התביעה. ראשית נטען, כי עובדת המועסקת על-ידי הנתבעת, גב' איריס ברגיג (להלן: **ברגיג**), אכן פעלה לפרסם בדף הפייסבוק של הנתבעת ברכה לרגל ראש השנה ויום הכיפורים. לברכה צירפה גב' ברגיג את הצילום מושא כתב התביעה. לטענת הנתבעים, גב' ברגיג איתרה את הצילום ב"אתר דתי כלשהו" (גב' ברגיג ציינה בתצהירה כי "**למיטב זכרוני זה היה מאתר של חב"ד או משהו דומה**"; סעיף 4 לתצהירה). זאת, מבלי שהיה בו כל "ייחוד" או "זיהוי" שיכולים היו לקשור אותו לתובע או לבעל זכות יוצרים כלשהי. הודגש בהקשר זה כי ממילא ברשת האינטרנט ישנם צילומים רבים המציגים שופר ומחזור תפילה ואין כל ייחודיות דווקא בצילום שנבחר בסופו של דבר לברכה שהעלתה גב' ברגיג לדף הפייסבוק. בנסיבות אלה ומשהצילום אותר על-ידי גב' ברגיג ללא שמו של התובע, סבורים הנתבעים כי לא הוכח שהתובע הוא בעל זכות יוצרים בצילום וכי מדובר כלל ב"יצירה". עוד נטען, כי התובע ממילא לא הוכיח גם בכתב התביעה דגן שהינו בעל זכויות כלשהן בצילום. אף אם קיימות זכויות יוצרים ביחס לצילום, הרי שמחומר הראיות שהגיש התובע-עצמו עולה לטענתם כי בעלת זכות היוצרים הינה חברה בשם "ברדוגו גרופ בע"מ" ולא התובע באופן אישי. בנוסף לכך טוענים הנתבעים כי גם אם יימצא שהתובע הינו בעל זכות היוצרים בצילום, הרי שהתובע פעל במעשה או במחדל כמי שהעמיד לרשות הציבור את הצילום ולא נקט פעולה כלשהי כנגד מי שעשה כן (הנתבעים הפנו לשורה של אתרי אינטרנט שונים נוספים, הקשורים לחב"ד, שבהם התפרסם הצילום).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25775-12-20 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

בנסיבות אלה ומשהנתבעת פעלה להסרת הצילום לאחר שקיבלה על כך הודעה מהתובע (ובניגוד לטענות התובע מדגישים הנתבעים כי הצילום הוסר **מיד** לאחר פניית התובע), הרי שלא ניתן לראות בשימוש שעשו בצילום כשימוש מסחרי, ומכל מקום אין עילה לפסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק, בנסיבות אלה. זאת ועוד, לטענתם הנתבעים, אין מקום לפסוק את הסעד שהתבקש משום שמדובר ב"היקף הפרה מצומצם שנעשה בתום לב ומבלי שיש באפשרות הנתבעים לדעת כי מופרת זכות כלשהי".

עוד נטען כי אין לתובע כל יריבות אישית עם הנתבע – בעל השליטה בנתבעת – אשר לטענת הנתבעים "שורבב שלא כדין לכתב התביעה". עוד טוענים הנתבעים כי אין מקום לקבל את התביעה אף בשל הכלל שלפיו מעילה בת עוולה לא תקום עילה. לטענתם, ולאחר בירור שערכו, התובע פועל "בשיטתיות" על מנת לפרסם ולהפיץ תמונות "ללא מיצרים", ו"אורב" עם הליכים משפטיים לכל מי שעושה בהם שימוש "אגב שימוש ציני בהוראות החוק". על רקע זה אף טוענים הנתבעים כי התובע הינו "מסתכן מרצון" ועל כן לא עמד בחובתו להקטנת הנזק והוא אף נושא ב"אשם תורם מלא".

4. בהליך – שטופל תחילה על-ידי מותב אחר והועבר לטיפול עקב פרישתו – הוגשו תצהירי עדות ראשית של התובע, וכן של גב' ברגיג מטעם הנתבעים. הנתבע – בעל השליטה בנתבעת – לא הגיש תצהיר עדות ראשית מטעמו ולא התייצב לאף לא אחד מן הדיונים שהתקיימו בהליך. בהקשר זה יוער עוד, כי בתחילתו של ההליך קיימו הצדדים פגישת מהו"ת כפי הוראות הדין. הפגישה צלחה תחילה שכן בסיומה הסכימו הצדדים לנהל הליך של גישור בפני מגשר המהו"ת. ברם, ביום 15.6.2021 הודיע המגשר לבית המשפט כי ההליך לא הסתיים בהסדר גישור. בהמשך לכך, הגיש התובע ביום 9.1.2022 הודעה לתיק בית המשפט ובה ציין כי הנתבע לא התייצב לפגישת הגישור, וכי חרף אי-התייצבותו של הנתבע עצמו, התקיים הליך גישור שבסיומו "**הושגה פשרה ואף נלחצו ידיים**", אלא שלטענת התובע, כאמור בהודעתו מיום 9.1.2022, "**שבועות חלפו ולאחר שהנתבע התוודע לפרטי ההסכם, הודיע האחרון באמצעות ב"כ הנתבעים כי כל ההסכמות מבוטלות**". התובע הלין בהודעתו על הנזקים שנגרמו לו עקב התנהלותם הדיונית של הנתבעים ועתר לפסיקת הוצאות. בהחלטה מיום 11.7.2022 נקבע כי מאחר שהבקשה הוגשה בחלוף חצי שנה מהמועד שבו התקיימה ישיבת המהו"ת, כי אז אין הצדקה להידרש בשלב זה לסוגיית ההוצאות עקב אי ההתייצבות לפגישת המהו"ת, וכי לסוגיית ההוצאות יידרש בית המשפט במסגרת פסק-הדין הסופי בהליך. יוער, לצד האמור, כי לימים התברר כי בשל האופן שבו הגיש התובע את הודעתו לתיק בית המשפט ביום 9.1.2022, פעלו הנתבעים להגיש תביעה אזרחית כנגד התובע לבית משפט השלום בנתניה (תאד"מ (שלום נתניה) 19926-03-22). זאת, בטענה כי בעצם הגשת הודעה לתיק בית המשפט הפר התובע את הסודיות החלה על הליכי גישור (ראו לעניין זה סעיף 9 לתצהיר התובע; כתב התביעה שהוגש באותו הליך שצורף כנספח 7 לתצהיר התובע; וכן סעיף 7 לסיכומי התובע). אציין, כי אין בכוונתי להידרש בפסק-דין זה לסוגיות הנוגעות לאותה תביעה והתיאור האמור הובא להשלמת התמונה בלבד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25775-12-20 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

5. לאחר ששקלתי היטב את טענות הצדדים ואת מכלול חומר הראיות מצאתי כי **דין התביעה כלפי הנתבעת 1 להתקבל**, הגם שאינני סבור כי יש לפסוק את מלוא הסעד שהתבקש.

חשוב לציין, עם זאת, כבר עתה, כי לא מצאתי שהתובע הוכיח כי יש להשית אחריות אישית על הנתבע, בעל השליטה בנתבעת. לפיכך, **דין התביעה כנגד הנתבע 2 להידחות**. זאת, משלא הוכחה כל מעורבות של הנתבע באישור הפרת זכות היוצרים. אמנם, התעורר בהליך ספק בשאלה אם הועברה הנחייה כללית לגבי בריג, על-ידי מאן דהוא, לפרסם "פוסט" בפייסבוק לרגל ראש השנה ויום הכיפורים (ספק זה התעורר לנוכח האופן שבו נוסח סעיף 3 לתצהירה של גבי בריג, שלפיו "עובר לחגי תשרי בשנת 2020 עלה רעיון במזכירות החברה להעלות 'פוסט' באתר החברה לרגל ראש השנה ויום הכיפורים" [ההדגשה שלי – ר' ג']; ולנוכח העובדה שבחקירתה הנגדית טענה גבי בריג, כי חרף האמור בתצהירה, למעשה אף אחד לא הנחה אותה להעלות את ה"פוסט" והיא עשתה זאת על דעת עצמה (תמליל ישיבת ההוכחות) (להלן: התמליל), עמ' 33, ש' 34)).

מכל מקום, גם אם אניח כי הועברה הנחיה מגורם כלשהו לגבי בריג להעלות את הפוסט, ואפילו אניח כי היה זה הנתבע עצמו שהעביר את אותה הנחיה, הרי שאיך בכך כדי ללמד כי הלה אישר באופן ספציפי את פרסום היצירה הקונקרטי, תוך הפרת זכות היוצרים של התובע. אציין לעניין זה, כי הטלת אחריות אישית על אורגן בחברה מבלי לייחס לו מעשים ספציפיים ורק בשל היותו "הרוח החיה" בחברה, חותרת תחת עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת. בעניינינו לא הוכחה שום פעולה קונקרטי שביצע הנתבע ולמעשה התביעה הוגשה נגדו אך בשל היותו בעל תפקיד מרכזי בנתבעת. בנסיבות אלה לא הוכחה עילה להשית אחריות אישית (ראו והשוו, ת"א (מחוזי ב"ש) 21693-08-20 **בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ נ' מנא טכנולוגיות - אי.סי.אי תקשורת חכמה בע"מ**, פסקאות 11-12 (19.5.2021)). אבהיר, כי עצם העובדה שהנתבע בחר שלא להעיד בהליך אין בה כשלעצמה כדי לבסס את הוכחת עילת התביעה נגדו – נטל המוטל כמובן על התובע. לכן, לא מצאתי כל עילה מבוררת המצדיקה חיוב אישי של הנתבע, והתביעה נגדו נדחית.

עם זאת, ככל שהדברים נוגעים לנתבעת עצמה, אני סבור כאמור כי יש לקבל את טענותיו של התובע.

אלו הם הנימוקים לכך.

6. בפתח הדברים יש להידרש לשאלת **תחולתו של חוק זכות יוצרים**. זאת, משמדובר ביצירה שנוצרה לפני מועד תחילתו של החוק. לא מצאתי קושי בקביעה, כי חרף האמור יש להחיל את הוראות חוק זכות יוצרים במקרה דנן. לפי סעיף 78 לחוק, החוק חל ככלל גם על יצירות קיימות שנוצרו לפני תחילתו (ראו, תמיר אפורי **חוק זכות יוצרים** 536 (2012)). וכך נקבע לעניין זה בהוראות הדין הצריכות לעניין:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25775-12-20 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

78. (א) הוראות חוק זה יחולו גם לגבי יצירה שנוצרה לפני יום התחילה, בכפוף להוראות סעיפים קטנים (ב) עד (י).

"תחולה והוראות מעבר

[...]

(ה) הוראות סעיפים 33 עד 36 לא יחולו על יצירה שנוצרה לפני יום התחילה, וימשיכו לחול לגביה לעניין זה הוראות הדין הקודם.

[..]

(ט) לעניין זהות מחבר היצירה של יצירת צילום לפי סעיף 21 לחוק זכות יוצרים, 1911, שנוצרה לפני יום התחילה וכן לעניין תקופת זכות היוצרים ביצירת צילום כאמור, ימשיכו לחול הוראות הדין הקודם.

"[...]."

רואים אנו, אם כן, כי הוראות החוק חלות גם על יצירות שנוצרו לפני יום התחילה. זאת, למעט, בין היתר, ההוראות הקבועות בסעיפים 33-36 לחוק – שעניינן הבעלות הראשונה של זכות היוצרים; יצירה מוזמנת; יצירה שנוצרה בידי עובד; ובעלות המדינה ביצירה. בעניינים אלה, יחולו על יצירות שנוצרו לפני יום התחילה של החוק, הוראות חוק זכות יוצרים, 1911 (להלן: **החוק הקודם**). עם זאת יוער, כי באשר לזהות מחבר היצירה של יצירת צילום שנוצרה לפני יום התחילה של החוק, יחול סעיף 21 לחוק הישן (סעיף 78(ט) לחוק המצוטט לעיל). עוד יצוין, כי הוראת המעבר שנקבעה בסעיף 78 לחוק לא כוללת הוראות כלשהן בעניין הזכות המוסרית אך כפי שצוין בפסיקה, נראה כי הזכות המוסרית כפי שהיא קבועה בחוק חלה גם על יצירות שנוצרו לפני מועד תחילתו (ראו, אפורי, בעמ' 546).

7. עתה יש לבחון האם הצילום מושא התביעה הוא בגדר יצירה מוגנת בזכות יוצרים.

על-פי חוק זכות יוצרים, "יצירת צילום" מוכרת כ"יצירה אמנותית" המוקנית בגינה זכות יוצרים ובלבד שמדובר ביצירה "מקורית" (ראו ההגדרות ליצירת צילום ויצירה אמנותית בסעיף 1 לחוק, וכן הוראת סעיף 4(א) לחוק הקובעת כי זכות יוצרים תהיה ב"יצירה מקורית" שהיא יצירה אמנותית; ולסקירה מקיפה של ההגנה על יצירות צילום, ראו טוני גרינמן **זכויות יוצרים** 168-175 (מהדורה שלישית, 2023) (להלן: **גרינמן**); כן ראו דבריו של המלומד אפורי לפיהם "צילום הוא סוג של יצירה אמנותית. בעניין זה ההגדרה אינה מבחינה בין צילום אמנותי המתוכנן מראש לבין צילום המתעד את המציאות באופן ספונטני. יצירת צילום כוללת אפוא צילום חדשותי, צילום אופנה, צילום מסחרי של פרסומות וגם צילום משפחתי, מתוכנן או אקראי" (שם, עמ' 58)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-12-25775 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

מכאן שיש לקבוע כי יצירת הצילום מושא התביעה הינה יצירה אמנותית במשמעות סעיף 1 לחוק.

בהתאם להוראות סעיף 4 לחוק זכות יוצרים, לא די בכך שעסקין ביצירה אלא יש לבחון האם יש להכיר בה כיצירה המוגנת לפי החוק. על מנת שיצירה אמנותית, כגון היצירה מושא כתב התביעה, תזכה להגנה כיצירה מוגנת, עליה לעמוד, בהתאם לסעיף 4 לחוק, בשתי דרישות: דרישת הקיבוע – אשר אין חולק כי התקיימה במקרה דנא; ודרישת המקוריות. הפסיקה הכירה, בהקשר זה, בשני מבחנים מרכזיים לצורך בחינת שאלת מקוריות היצירה – "מבחן היצירתיות" (היינו, כי היוצר אמנם יצר את היצירה ולא העתיק אותה מיצירה קודמת) ו-"מבחן ההשקעה" (ראו גם אפורי, בעמ' 95). כך נקבע, כי שני המבחנים הללו אינם מציבים, ככלל, רף גבוה בפני יוצר המבקש להגן על יצירתו בזכויות יוצרים (ראו, ע"א 8485/08 *The FA Premier League Limited* נ' **המועצה להסדר ההימורים בספורט**, פסקה 29 (14.3.2010) (להלן: **עניין פרמייר ליג**)). בהקשר זה, וכפי שנקבע בפסיקה, "המקוריות יכולה להתבטא בהיבטים רבים ושונים כמו בחירת התזמון הנכון; בחירת זווית הצילום והתאורה, המרחק מהנושא, מיקוד התמונה, בחירת הרקע לתמונה וטכניקת הצילום; עיצוב הצילום, משחקי האור והצל, ההדגשים המגוונים ועצם בחירת הנושא וסידורו. בכל צילום העומד בדרישת המקוריות המינימלית קיימת טביעת עינו הייחודית של הצלם" (רע"א 7774/09 **ויינברג נ' ויסהוף**, פסקה 11 לחוות-דעתו של כב' המשנה לנשיאה א' **ריבלין** (28.8.2012); ראו גם, ת"א (מחוזי ת"א) 24778/87 **קרן נ' שביט**, פ"מ התשנ"א (1) 139, 149-153 (1989); וכן ראו הניתוח המקיף בפסק-דינה של כב' סגנית-הנשיאה כ' **האפט** ב-ת"א (שלום ת"א) 25210-11-21 **רחמני נ' ידיעות אינטרנט (שותפות רשומה)**, פסקאות 62-65 (26.3.2023) (להלן: **עניין ידיעות אינטרנט**)).

לשיטתי, אין כל ספק כי בצילום מושא התביעה התקיימה דרישת המקוריות. אין מדובר כלל וכלל באותם מקרים שבהם יש מקום לקבוע כי הצילום נעדר מקוריות. רחוק מכך, לצילום ערך אמנותי ברור ומיוחד וניתן להתרשם כי האובייקטים שצולמו בו הוצבו באופן אמנותי וייחודי, בזווית צילום מיוחדת, תוך מאמץ והשקעה.

8. **הבעלות בזכות היוצרים בצילום:** מקום בו הוכח, כי היצירה שהתובע טוען לה היא יצירה מוגנת, עליו להוכיח שניים אלה: כי הוא בעל זכות היוצרים ביצירה, וכי הנתבע הפר זכותו. בענייננו, הנתבעת טענה כי התובע כשל מהוכיח כי הוא בעל זכות היוצרים ביצירה. דין טענה זו להידחות. בהינתן שלא הוכח שהיצירה בענייננו הייתה יצירה מוזמנת או יצירה שנוצרה בידי עובד, הרי שמחבר היצירה הינו הבעל הראשון של זכות היוצרים בה (השוו, עניין **ידיעות אינטרנט**, פסקאות 68-69, גם לעניין בחינת הדין הקודם בהקשר זה). אני סבור כי עלה בידו של התובע להראות כי הוא מחבר היצירה וכי לא יצר אותה כעובד או בהזמנה. בהקשר זה מצאתי את עדותו של התובע בפניי, כי הוא מי שיצר את הצילום, כמספקת, ולא נמצא לי כל טעם מבורר בראיות שהגישה הנתבעת כדי לקבוע אחרת. ויובהר, כפי שגם הודגש בספרות, כי מקום בו מדובר בזכות יוצרים ראשונית, "ייתכן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25775-12-20 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

שלא יידרש להוכחת הזכות יותר מעדותו בעל-פה של התובע, שלא נסתרה בבית המשפט, על כך שהוא יצר את היצירה" (גרינמן, בעמ' 795). עוד אציין, כי התובע הציג בישיבת ההוכחות לוח שנה שהופק בלוקסמבורג שבו נחזית להופיע היצירה ושבו נחזה להופיע שמו כצלם היצירה (תמליל, עמ' 10, 22-38). כן הציג התובע פרסום משנת 2008 באתר ynet הכולל את הצילום עם קרדיט לתובע, כיוצר היצירה (ראו עמ' 19 לכרך הנספחים לתצהיר התובע). בישיבת ההוכחות הוסיף התובע והציג לגבי ברגי מהמחשב הנייד שלו את אתר חב"ד, שבו נרשם כי התובע צילם את התמונה (תמליל, עמ' 31-32). אציין כי על רקע כל אלה גם מצאתי כמהימנה את טענת התובע, כי הזכויות בצילום לא מוקנות לחברת "ברדוגו גרופ בע"מ" וממילא כי הצילום לא נוצר כיצירה מוזמנת או כיצירה שיצר התובע כעובד. מצאתי בהקשר זה כמהימנים את דברי התובע כי השימוש בחברה הנ"ל נעשה לצורך הנפקת חשבונות, הא ותו לא (ראו הסברי התובע בתמליל, עמ' 15-16 ועמ' 19-20). לכך יש להוסיף כי עיון בפסיקה מלמד כי בגין אותו צילום ממש, מושא ההליך שבפניי, ניהל התובע הליכים משפטיים נוספים לפי חוק זכות יוצרים. באותם הליכים לא התעורר כל ספק בכך שהתובע הוא יוצר היצירה וכי זכויות היוצרים בה מוקנות לו באופן אישי (ראו, ת"א (שלום ראש"צ) -11-8004-19 ברדוגו נ' דרך צדיקים הדרך לגאולה בע"מ (4.5.2021); ת"א (שלום ת"א) -19-12-26360 ברדוגו נ' מרכז תרבות בערד ע"ש סמואל רובין בע"מ (6.12.2022)).

נוכח האמור, התובע הוכיח כי הוא בעל זכות היוצרים בצילום מושא ההליך.

9. הנתבעת טוענת כי מאחר שהיצירה נוצרה בקונגו, הרי שהתובע לא הוכיח כי מוקנית לגביה הגנה מחוק חוק זכות יוצרים. זאת, לנוכח הוראת סעיף 44 לחוק זכות יוצרים ובהתחשב בכך שקונגו אינה צד לאמנה בין-לאומית בהתאם לסעיף 9 לחוק.

דין הטענה להידחות.

למקום הולדתה הגיאוגרפי של יצירה נודעת אמנם חשיבות מסוימת, "אך בדרך כלל אין היא מכרעת לגבי עצם קיום זכות היוצרים והיקף ההגנה עליה בישראל" (גרינמן, עמ' 753). בענייננו אכן אין חולק כי היצירה לא צולמה בישראל. ברם, מחומר הראיות עולה כי היצירה פורסמה לראשונה בישראל, באתר האינטרנט של התובע, שם הועמד הצילום למכירה. ודוק: בהתאם לסעיף 8(א)(1) לחוק, יצירה אומנתית (לרבות יצירת צילום) עשויה להיות מוגנת בישראל מכוח "פרסום ראשון בישראל" (ולסקירה על אודות משמעות העמדה של יצירה לרשות הציבור באמצעות האינטרנט, ראו גרינמן, בעמ' 757). הנתבעת לא הוכיחה כי היצירה לא פורסמה לראשונה בישראל (או כי היא פורסמה לראשונה בקונגו דווקא). ברור הוא, כי אין די בהוכחת העובדה כי היצירה נוצרה בקונגו, על מנת ללמד כי היצירה גם פורסמה לראשונה שם.

10. משנמצא כי לתובע זכות יוצרים ביצירה, יש לפנות עתה ולבחון את אופן השימוש של הנתבעת ביצירה. אין ספק כי הנתבעת הפרה את זכות היוצרים בצילום, בהתאם להוראות סעיף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25775-12-20 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

47(א) ו-11 לחוק משפרסמה אותה ללא רשותו של בעל זכות היוצרים תוך ביצוע פעולת העתקה (ראו, סעיף 11(1) לחוק והגדרת הדיבור "העתקה" בסעיף 12 לחוק). פרסום הצילום בדף הפייסבוק הפומבי של הנתבעת, אף עולה כדי "העמדה לרשות הציבור", במשמעות סעיפים 11(5) ו-15 לחוק. הנתבעת טענה כי אתרים נוספים ברשת האינטרנט פרסמו את הצילום, ולמעשה מאתרים אלה העתיקה את הצילום. ברור, כי אין בטענה זו כדי להכשיר את מעשי הנתבעת (ראו והשוו, עניין **ידיעות אינטרנט**, פסקה 82).

11. הנתבעת אף הפרה את הזכות המוסרית של התובע בצילום. ההגנה על הזכות המוסרית של היוצר מעוגנת בסעיפים 45 ו-46 לחוק, הקובעים כי:

45. (א) ליוצר של יצירה אמנותית, יצירה דרמטית, יצירה מוסיקלית או יצירה ספרותית, למעט תוכנת מחשב, שיש בה זכות יוצרים, תהיה ביחס ליצירתו זכות מוסרית, למשך תקופת זכות היוצרים באותה יצירה; ואולם, לעניין יצירה שהיא גופן לא תחול הזכות כאמור בסעיף 46(1).

"הזכות המוסרית – זכות אישית"

(ב) הזכות המוסרית היא אישית ואינה ניתנת להעברה, והיא תעמוד ליוצר אף אם אין לו ביצירה זכות יוצרים או אם העביר את זכות היוצרים ביצירה, כולה או חלקה, לאחר.

46. זכות מוסרית ביחס ליצירה היא זכות היוצר –

זכות מוסרית מהי

(1) כי שמו ייקרא על יצירתו בהיקף ובמידה הראויים בנסיבות העניין;

(2) כי לא יוטל פגם ביצירתו ולא ייעשה בה סילוף או שינוי צורה אחר, וכן כי לא תיעשה פעולה פוגענית ביחס לאותה יצירה, והכל אם יש באילו מהם כדי לפגוע בכבודו או בשמו של היוצר".

אני סבור כי חומר הראיות מלמד בבירור, כי הנתבעת עשתה שימוש בצילום תוך שנטלה חירות אמנותית לבצע בה שינויים ומבלי ליתן לתובע קרדיט כיוצר הצילום ובכך די כדי לקבוע כי נפגעה זכותו המוסרית של התובע. הנתבעת, באמצעות גב' ברגיג, נטלה את הצילום והוסיפה על גביו את הלוגו של הנתבעת. וראו בהקשר זה הסבריה של גב' ברגיג לגבי האופן שבו "הודבק" על ידה הלוגו:

"מר ברדוגו: הבנתי עכשיו רק תסבירי לי אז יש לכם גרפיקאית בחברה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25775-12-20 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

- גב' ברגיג: אבל עם התמונה המדוברת אני עשיתי בעצמי.
 ש: לא היה גרפיקאית. אבל איך שמים לוגו על תמונה תסבירי לי?
 ת: לא יודעת מסמנים מסמנים את הלוגו ושמים את זה על תמונה[ה].
 ש: מסמנים כי אני צלם אני לא יודע לעשות את זה אני צריך לשים לוגו על תמונה אני הולך לפוטושופ שולח מישהו.
 ת: אה לא זה לא היה פוטושופ אני לא. (מדברים יחד).
 ש: איך אז איך שמים?
 ת: (מדברים יחד)
 ש: כי אני אומר לך שזה לא את שמת את הלוגו.
 ת: אני שמת.
 ש: את בטוחה שזו את?
 ת: 100% אני שמת.
 (תמליל, עמ' 33, ש' 15-27).

יש לקבוע אפוא, כי בענייננו הופרה הן הזכות הכלכלית הן הזכות המוסרית של התובע ביצירה.

12. הנתבעת טוענת כי עומדות לה ההגנות הקבועות בסעיפים 19, 22, 23 ו-26 לחוק. נפנה לבחון טענות אלה.

אשר להגנה הקבועה בסעיף 19 לחוק ("שימוש הוגן"), בהתאם לסעיף 19 לחוק:

- "שימוש הוגן
19. (א) שימוש הוגן ביצירה מותר למטרות כגון אלה: לימוד עצמי, מחקר, ביקורת, סקירה, דיווח עיתונאי, הבאת מובאות, או הוראה ובחינה על ידי מוסד חינוך.
- (ב) לצורך בחינה של הוגנות השימוש ביצירה לעניין סעיף זה, יישקלו, בין השאר, כל אלה:
- (1) מטרת השימוש ואופיו;
 - (2) אופי היצירה שבה נעשה השימוש;
 - (3) היקף השימוש, מבחינה איכותית וכמותית, ביחס ליצירה בשלמותה;
 - (4) השפעת השימוש על ערכה של היצירה ועל השוק הפוטנציאלי שלה.

הגנה זו המעוגנת בסעיף 19 לחוק, מאפשרת אפוא "שימוש הוגן" ביצירה למטרות כגון "לימוד עצמי, מחקר, ביקורת, סקירה, דיווח עיתונאי, הבאת מובאות, או הוראה ובחינה על ידי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-12-25775 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

מוסד חינוך". אלא שבענייננו מטרת פרסום הצילום הייתה מטרה מסחרית מובהקת ולא מצאתי לקבל את טענת הנתבעת כי עמדה בבסיס הפרסום מטרה אחרת (שממילא לא הובהר מהי). ודוק: הנתבעת היא חברה קבלנית מסחרית העוסקת בייזום פרויקטים לבניה ופרסומיה השונים בדף הפייסבוק שלה – גם אם עסקינן בברכה לרגל ראש השנה ויום הכיפורים – מטרתם בסופו של דבר, גם אם בעקיפין – להשיא את רווחיה, שהרי הנתבעת אינה חברה פילנטרופית או יישות משפטית אחרת שאינה פועלת למטרת רווח. "אמנם, עצם קיומו של שימוש מסחרי איננו שולל את תחולתה של הגנת השימוש ההוגן. אולם מקובל לומר כי ככול שאמנם מדובר בשימוש מסחרי, נחלש הטיעון בדבר השימוש ההוגן" (עניין פרמייר ליג, פסקה 20; ולעניין חשיבותו של אופן השימוש המסחרי בבחינת ההגנה לשימוש הוגן, ראו גם, עא 7996/11 סייפקום בע"מ נ' עופר רביב, פסקה 37 (18.11.2013)). בענייננו, לא ניתן כל טעם מבורר, בשים לב למטרה המסחרית של הפרסום, המלמד מדוע יש להחיל את הגנת השימוש ההוגן. זאת ועוד, התובע הציג ראיות מספיקות להראות, כי עדיין יש בצילום פוטנציאל כלכלי עבורו. מטעמים אלה, הגנה זו נדחית אפוא.

אשר להגנה המעוגנת בסעיף 22 לחוק ("שימוש אגבי") – הגנה זו מוקנית מקום בו השימוש ביצירה אחרת נעשה כבדרך אגב, בתוך יצירת צילום, יצירה קולנועית או בתקליט. טענת הנתבעת כי מוקנית לה הגנה זו בענייננו, הועלתה באופן לקוני, ואינה מתיישבת בשום אופן עם נתוני העובדתיים של הפרסום שנעשה בענייננו, שבו הצילום שיצר התובע הוא הפרסום שהעלתה הנתבעת לדף הפייסבוק שלה, היינו יצירתו לא הופיעה "ברקע הדברים" או באופן "אקראי" במסגרת אותו פרסום (ראו והשוו, ת"א (מחוזי ת"א) 53689-10-17 ברדוגו נ' ד. איתן / ר. להב-ריג אדריכלים ומתכנני ערים בע"מ, פסקה 55-50 (16.8.2020) (להלן: עניין ד. איתן)).

אשר להגנות שאליהן הפנתה הנתבעת, בסעיף 23 לחוק ("שידור או העתקה של יצירה הממוקמת במקום ציבורי") ובסעיף 26 לחוק ("העתקה זמנית") – לא ירדתי לסוף דעתה של הנתבעת, הכיצד ניתן כלל לבחון את תחולתן של הגנות אלה בענייננו. היצירה מושא התביעה אינה "ממוקמת" במקום ציבורי "בקביעות" והפרסום שעשתה הנתבעת לא נעשה בדרך של "העתקה זמנית" כאמור בסעיף 26 לחוק. טענת הנתבעת בקשר עם הגנות אלה נדחות אפוא על הסף.

11. הנתבעת הוסיפה וטענה כי מוקנית לה גם ההגנה שבסעיף 27 לחוק, בדבר "יצירות שבעל זכות היוצרים בהן אינו ידוע או לא אותר".

לא מצאתי מקום לקבל את טענת הנתבעת גם לעניין זה. אמנם, יש לקבל את טענתה של גב' ברגיג שלפיה איתרה את הצילום באופן אקראי ברשת האינטרנט מבלי שהבחינה בשמו של היצור. ברם, בכך אין די, כמובן, כדי להוכיח את תחולת ההגנה הקבועה בסעיף 27 לחוק.

יפים לעניין זה דברי כב' השופטת נ' גרוסמן בעניין ד. איתן הנ"ל (פסקה 64):

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25775-12-20 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

"האם עשיית שימוש בצילום שנלקחה מתוך אתר זר ברשת האינטרנט, שזהות יוצרה אינה ידועה, היא בגדר שימוש בתום לב ?

בכל הכבוד, אני סבורה כי התשובה לשאלה זו היא שלילית. אמצעים רבים עומדים לפני גופים כאלה ואחרים, לרכוש צילום בדרך המלך ולשלם את תמורתו. [...] סבורה אני, כי לא הייתה כל סיבה שהנתבעת לא תרכוש צילום, במחיר לא גבוה, תוך כיבוד זכויות היוצרים של היוצר. מעבר לכך, אני מוצאת כי הפניה לאתר זר, 'חינמי' [...] ונטילת צילום דווקא ממנו, ללא ביצוע ניסיונות סבירים לאיתור בעל זכות יוצרים ביצירה, שקולה כנגד עצימת עיניים מכוונת שאינה מקימה הגנת מפר תמים.

גם אם אין להחמיר ולומר כי מדובר בכוונת מכוון להפר זכות יוצרים, הרי יש כאן לטעמי משום התנהלות בעייתית של מי שביקש לבצע שימוש ב'ממצא אינטרנטי', ללא ניסיון כלשהו לאיתור בעליו. ניתן אף לומר כי זו היא מעין קלות דעת או אדישות, לאפשרות כי תיפגענה זכויות יוצרים כתוצאה מהשימוש באותו 'ממצא אינטרנטי'."

לפיכך ומשגב' ברגיג עצמה העידה כי לא ביצעה כל ניסיון ולו מינימלי על-מנת לברר את זהות היוצר, ברי כי לא ניתן לקבוע כי הנתבעת זכאית להגנה המעוגנת בסעיף 27 לחוק, ולו בשל כך שלא פעלה "בשקידה סבירה לגילוי או לאיתור בעל זכות היוצרים ביצירה, לפי העניין, לפני השימוש" (סעיף 27(א)(1) לחוק).

אין לי אלא להפנות, בהקשר זה, לדבריה של גב' ברגיג בחקירתה הנגדית, המדברים בעד

עצמם :

גב' ברגיג:	"מר ברדוגו: [...] עכשיו איזו פעולה עשית כדי לדעת מי הצלם של התמונה הזאת ?
ש.	לא עשיתי שום פעולה.
ת.	תודה רבה. כי אני לא עשיתי שום פעולה תשובה טובה
ש.	באמת שלא עשיתי שום פעולה.
ת.	הבנתי האם פנית לאחד מהאתרים שאיפה שראית את זה ?
ש.	לא, לא אני לא גרפיקאית אני לא מכירה אתרים שקונים מהם תמונות (תמליל, עמ' 38, ש' 14-20).

הנתבעת אינה יכולה להסתמך, אפוא, גם על ההגנה שבסעיף 27 לחוק.

12. משנקבע שהנתבעת הפרה את הזכות הכלכלית של התובע, מתקיימים התנאים הקבועים בסעיף 56 לחוק לעניין זכאות התובע לפיצויים. בהתאם לסעיף זה רשאי בית המשפט לפסוק פיצויים בלא הוכחת נזק, גם בשל הפרת זכות היוצרים וגם בשל הפרת הזכות המוסרית, בסכום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25775-12-20 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

שלא יעלה על 100,000 ש"ח ובקביעת הפיצויים נדרש בית המשפט לשקול, בין היתר, את היקף ההפרה; משך הזמן שבו בוצעה; חומרתה; הנוק הממשי שנגרם לתובע; הרווח שצמח לנתבעת; מאפייני פעילותה של הנתבעת; טיב היחסים שבין הנתבעת לתובע; ושיקולי תום לב של הצד המפר.

פננה לבחון שיקולים אלה.

אשר להיקף ההפרה – הפרסום היה בהיקף שאינו מבוטל, משהנתבעת הינה חברה קבלנית הפונה לציבור לקוחות רחב, ומפעילה לשם כך דף פייסבוק ייעודי. אף שלא הוכח כי מדובר בהיקף חשיפה משמעותי במיוחד, עדיין לא ניתן לקבוע כי היקף החשיפה הוא קטן. אציין כי בין הצדדים נתגלעה מחלוקת עובדתית באשר לפרסום באתר "איזי". אין ספק, כי מחומר הראיות שהגיש התובע, הופיעה התמונה גם בעמוד הנתבעת בדף "איזי". אלא שלטענת הנתבעת, היא לא העלתה במכוון את הצילום לדף "איזי" וכי הצילום "נשאב" על ידי אתר איזי באופן אוטומטי מדף הפייסבוק. מאחר שלא נשללה טענת התובע, כי דף "איזי" נוהל בפועל על-ידי הנתבעת (לרבות בדרך של מתן היתר לדף "איזי" לשאוב נתונים מדף הפייסבוק), אין לפטור אותה מאחריות גם בגין הפרסום באתר זה. עם זאת, בבחינת שיקולי תום לב של הנתבעת (ולהרחבה על כך ראו גם בהמשך) מצאתי לאמץ את עמדת הנתבעת שלפיה לא ביצעה פעולה מכוונת-יזומה מטעמה להעלות את הצילום לאתר "איזי" (בניגוד כאמור לאופן שבו נעשה הדבר, בדף הפייסבוק).

אשר למשך הזמן בו בוצעה ההפרה – ההפרה בוצעה לראשונה בסוף חודש ספטמבר 2020, בערב יום הכיפורים. לטענת התובע הוא פנה לנתבעים בחודש נובמבר 2020, ועל כך אין מחלוקת, למעט בשאלה מתי בדיוק הוסר הפרסום. לעניין זה מצאתי כמהימנה ומשכנעת את גרסתה של גבי ברגיג לפיה הסירה את הצילום מדף הפייסבוק מייד לאחר פנייתו של התובע (ראו בהקשר זה גרסתה בחקירתה הנגדית, **תמליל**, עמ' 35, ש' 13-16). התובע ניסה להסתמך על צילומי מסך של תוצאות חיפוש במנוע החיפוש "בינג", המתוארכים לסוף חודש דצמבר 2020, על מנת להראות כי הנתבעת לא הסירה את הצילום מדף הפייסבוק שלה עד לאותו מועד (ראו חקירתו הנגדית, **תמליל**, עמ' 20, ש' 30-38). אך בהקשר זה מקובלת עליי טענת הנתבעת שלפיה לא ניתן להסתמך על עמוד של תוצאות חיפוש זה כראיה לכך שהתמונה לא הוסרה מיד לאחר פניית התובע ואכן ייתכן בהחלט שעמוד תוצאות החיפוש הציג את שהציג משום שהאתר נשמר עדיין ב"מטמון" (*cache*) של מנוע החיפוש. מכל מקום, התובע ממילא לא הציג צילום מסך של דף הפייסבוק עצמו, נכון לסוף חודש דצמבר 2020, המלמד כי הצילום עדיין הופיע בדף הפייסבוק במועד זה. בנסיבות אלה יש לקבוע כי משך הזמן בו בוצעה ההפרה היה קצר מכפי שנטען.

עניין זה גם משליך על השיקול שעניינו חומרת ההפרה ותום לבה של הנתבעת. לשיטתי יש לזקוף לזכותה בהקשר זה את העובדה שהפרסום הוסר מיד לאחר פניית התובע, וגם על יסוד התרשמותי מעדותה של גבי ברגיג, מצאתי לקבוע כי הנתבעת או מי מטעמה לא התנהלו בחוסר תום-לב בקשר עם פרסום היצירה והסרתה. מצאתי בנקודה זו להבהיר, עם זאת, כי יש לדחות מכל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 20-12-25775 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

וכל את טענת הנתבעת בדבר חוסר תום לבו של התובע בעצם הגשת התביעה ואין לי אלא להפנות בהקשר זה לדבריו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, בעניינו של התובע עצמו, אשר יפים גם לענייננו, לפיהם "העובדה שהתובע נלחם בנחישות רבה כדי למנוע הפרת זכות יוצרים ביצירותיו, אינה עומדת לגנותו אלא לזכותו. במיוחד על רקע מצב לא פשוט של אי כיבוד זכות יוצרים השורר במקומותינו. באין רשות אחרת, על בית המשפט לעמוד בפרץ [...] התובעת בחרה בצילום זה מבין צילומים רבים אחרים לעטר את יצירתה שלה. כיצד יצליח התובע להפוך לצלם מוכר ומוערך, אם יצירותיו אינן מפורסמות תחת שמו?" (דברי כב' השופטת נ' גרוסמן בעניין ד.איתן הנ"ל, בפיסקה 85).

אשר לנזק הממשי שנגרם לתובע והרווח שצמח לנתבעת עקב ההפרה כפי הערכת בית המשפט – אני סבור כי יש לבחון בהקשר זה גם את חומר הראיות הנוגע למחיר שאותו נוהג התובע לגבות בעבור הצילום (לרבות העלות הנקובה באתר האינטרנט שבו הועמד הצילום למכירה, וכן העלות בפועל ששולמה בגינו על יסוד חומר הראיות שהציג התובע). עם זאת, בכך כמובן לא מסתכמים כל נזקיו של התובע כפועל יוצא מהשמטת הקרדיט, כמו גם הפגיעה האישית, הלא-ממונית, הנובעת מעצם ההפרה של זכות היוצרים, עת נטלה הנתבעת את יצירתו בלא רשות ופרסמה אותה, ללא מתן קרדיט.

בשולי הדברים יצוין כי לא מצאתי ממש בטענת הנתבעת כי לנוכח סעיף 56א לחוק, התובע אינו זכאי לפיצוי בלא הוכחת נזק. די לציין, בהקשר זה, כי הפרת זכות היוצרים הייתה בענייננו למטרה מסחרית מובהקת, והכל כפי שהובא לעיל. משכך ובהתאם להוראת סעיף 56א(3)(א) לחוק, אין הנתבעת יכולה להיבנות מכך שהתובע העמיד לטענתה לרשות הציבור ברשת האינטרנט יצירה שהועמדה קודם לכן לרשות הציבור, כבסיס לשלילת זכותו לעתור לסעד ללא הוכחת נזק (ראו והשוו, ת"א (שלום חד') 20-09-29517 צרפתי נ' אורות 2000 עיצובים בע"מ, פסקה 32 (10.9.2022)).

13. בשים לב למכלול השיקולים האמורים, מצאתי כי יש לפסוק לתובע פיצוי בסך של 30,000 ש"ח המשקף את הפגיעה בזכות הכלכלית ובזכות המוסרית הנובעת מזכות היוצרים המוקנית לו בצילום. הפיצוי משקף גם את הטענות לעוגמת נפש (ליחס בין פיצוי בגין עוגמת נפש לפיצוי בגין פגיעה בזכות המוסרית עיינו, ת"א (מחוזי מרכז) 09-02-9289 גולני נ' כהן, פסקאות 96-97, 146-145 (8.2.2012)).

הנתבעת 1 תשלם אפוא לתובע פיצוי בסך של 30,000 ש"ח. נוכח דחיית התביעה כנגד הנתבע 2, מצאתי לקבוע בשקלול מלוא הנתונים הרלוונטיים, כי הנתבעת 1 תישא בהוצאות ושכר טרחת עורך-דין בשיעור מופחת. על כן, נוסף לסכום הפיצוי תשלם הנתבעת 1 לתובע שכר טרחת עורך דין בסך 5,000 ש"ח (כולל מע"מ) והוצאות משפט בסך 2,500 ש"ח. כל הסכומים ישולמו בתוך 14 ימים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 25775-12-20 ברדוגו נ' אייל פרץ יזמות ונדל"ן 2011 בע"מ ואח'

מהיום. איחור בתשלום יוסיף לו הפרשי הצמדה וריבית, לפי חוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ"א-1961, מיום החיוב האמור ועד למועד התשלום בפועל.

14. המזכירות תמציא לצדדים את פסק-הדין ותסגור את התיק.

ניתן היום, כ"ח אדר ב' תשפ"ד, 07 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.

רון גולדשטיין, שופט

